

Ümmü Sinân el-Eslemiyye (r.anhâ) anlatıyor: “Hz. Âişe (r.anhâ)’nın evinde, Hz. Peygamber (s.a.v.)’in önüne serilmiş bir yaygı gördüm. Üzeri Müslümân kadınların bu gazve için hediye etmiş oldukları eşyalarla doluydu. Bunlar arasında fildişinden ve altından yapılmış bilezikler, halhallar, küpeler ve yüzükler görülüyordu. Hâlbuki halk o sıralarda büyük bir sıkıntı içerisindeydi.

Hz. Bilâl (r.a.) rivâyet eder: Resûl-i Ekrem (s.a.v.) Efendimiz, Tebûk Seferi’ne hazırlık üzere idiler. Sahâbe-i Kirâm (r.a.e.)’e konuşma yaptılar. **“Getiren getirsin, getiren getirsin!”** buyurdular. Getirilen mallar toplandıktan sonra:

“Bilâl bir de kadınlar tarafına gidelim. Kadınlardan da veren olur belki”

dediler. Berâber gittik. Onlara hitap ettiler:

“Ey kızlarım! Sizler de ne verebilirseniz verin bakalım. Verdiğinizin kat kat karşılığını, yarın cennette Râbbim size verecektir. Ben verdiklerinize şahâdet edeceğim. Allâh’ım ben şahidim, bunlar bana neleri varsa verdiler, diyeceğim...”

buyurunca, Peygamber-i Zîşân (s.a.v.)’in yanlarına kadar geldiğini, kendilerine hitap ettiğini gören kadınlar, her şeylerini vermeye başladılar. Eteğimi açtım. Elbisemin eteğine yüzükler, bilezikler, küpeler, kolyeler geliyordu. Kenarda, on-on iki yaşlarında bir kız çocuğu gördüm. Fakîr bir âilenin kızı olmalıydı. Bir şeyi yoktu. Annesinin küçükken kulağına taktığı küpeyi vermek için çıkarmaya çalışıyordu. Uğraştı, uğraştı açamadı. Çekti kopardı. Kan damlayarak getirdi eteğime attı. Eteğim kanlandı. O anda imânı, kalbi, rûhu coşmuş olan yavrucağ: “Resûlullâh (s.a.v.) bekliyor, herkes verir de ben nasıl bundan mahrum kalırım? Küpenin açılmaması bana mâni mi olacak!” dedi, çekti, kulağının memesini kopardı, körpe kızıl kanıyla, birer yâkuta dönmüş olan küpeleri getirip verdi. (Allâh (c.c.) şefaatlerine nâil eylesin.)

(Alî Ulvi Kurucu (r.âleyh), Hâtırâlar, c.1, s.201-202)